

16 januari: Ilja: Vandaag is het weer tijd voor afscheid, niet erg deze keer. We hebben maar 1 nachtje hier doorgebracht. Een erg koud nachtje dat wel. In dit hostel hebben ze geen verwarming en op hoogte kan het toch wel tegen het vriespunt worden 's nachts. En dan zijn plavuizen 's morgens niet erg comfortabel kan ik je zeggen. Gelukkig hebben we een lekkere warme douche om de koude voetjes weer een beetje op temperatuur te krijgen. Het ontbijt in dit hotel was best prima. Alleen hadden ze geloof ik nog nooit een eitje gekookt. Remco moest een kwartier wachten op z'n ei en met veel excuses dat het andere ei kapot was gegaan kreeg hij uiteindelijk een snotterig ei in een glaasje.....eet smakelijk ha ha ha. We moesten om 11 uur de kamer uit en nog even de tijd volmaken tot 13.00 uur omdat de bus om die tijd vertrok. Geen enkel probleem hoor, we hebben wifi hier en kunnen dus lekker even de website updaten, foto's versturen etc. Nog even wat eten voor vertrek, je weet maar nooit waar je komt te stranden, en we gaan. Als bepakte ezels lopen we naar het centrum, waar we nog meer ezels (lees backpackers) tegenkomen. Alle bussen vertrekken natuurlijk om dezelfde tijd en het is een zooitje van jewelste.

We vinden onze bus en na die verhalen van Marcel en Marije blijf ik of Remco met grote argwaan buiten staan totdat de tassen binnen zijn, achter slot en grendel. Uiteindelijk zegt ook dat niets, de bus stopt onderweg een paar keer en het ruim gaat open en dicht. Gelukkig liggen onze tassen in het midden en onderin dus een makkelijke prooi zijn ze niet. Nog even wat Bolivianos omwisselen in Soles. We hebben gelezen en gehoord dat er veel vals geld in omloop is en dat je koerzen enorm verschillen. We besluiten dan ook niet direct alles om te wisselen en na een beetje navraag hier en daar kregen we een goede wisselkoers voor onze BOBS. Het geld had netjes de kenmerken van echt geld, dus we zijn niet genept, hopen we. Na een uurtje komen we bij de grens aan. Dag Bolivia, hallo Peru. Tassen kunnen gewoon in de bus blijven, zegt de chauffeur. Maar we zijn gekke Henkie niet en nemen onze rugtassen gewoon mee. Het hele grensgebeuren verloopt redelijk voorspoedig, ene kantoortje in, andere kantoortje in, even stukje lopen, weer een ander kantoortje in en klaar is Klara. Bij de grens even de andere BOBS gewisseld, gelukkig tegen dezelfde koers. De hele bups weer de bus in en gaan met die banaan. Om half 5 komen we aan in Puno. Het landschap onderweg is wel wat veranderd, het is groener en de huizen zijn meer af. Je kunt zien dat Peru iets welvarender is dan Bolivia. Puno zelf is een redelijke stad en we nemen een taxi naar ons hostel, san Antonio suites. We worden heel hartelijk verwelkomd door Luz, een klein Peruaans dametje die zich werkelijk uit de naad loopt voor haar klanten. Onze kamer is goed, een eigen badkamer die schoon is, een TV, een elektrische verwarming en gratis koffie!!! Het enige is wel dat het bed erg klein is en enorm kraakt. Nou ja daar komen we ook wel weer overheen. Het hostel ligt heel centraal, op 2 minuten lopen van het centrum, dus dat is ook perfect. Helaas blijkt de wifi weers eens niet te werken voor ons (Lang leve Windows!!!!), maar er staan 2 computers op de gang dus even een mailtje sturen kan gelukkig wel.

17 januari 2011: Remco: Onze verwarming heeft goed zijn best gedaan, we hebben in een heerlijke warme slaapkamer geslapen en genoten van een warme douche. Nog een warm welkom was onze Luz, die een heerlijk ontbijtje had klaar gemaakt, met een gekookt eitje. Luz is een duizend poot ze doet van alles en staat altijd voor iedereen klaar. Zo heeft ze voor ons de tour geregeld naar de riet eilanden. Dit is een tour van 2 dagen, met 1 overnachting bij de eiland bewoners. Zo hadden wij gehoord van een feest rond deze tijd, Luz wist niet precies wanneer dit feest was en belde speciaal voor ons de president van het eiland. Ilja en ik lagen helemaal in een deuk, wij zien het al voor ons, als er buitenlanders aan ons vragen over een feest, wacht..... we bellen Mark Rutte wel even!!!! Zo gezegd, zo gedaan, de president wist te vertellen dat het feest de 21e is, mmm dat betekent voor ons nog 2 dagen extra wachten in Puno. Nee, dat doen we niet we gaan morgen en maken er zelf wel een feest van. Ook Puno is weer een leuke stad, de kathedralen en kerken geven Puno een bijzonder mooi aanzicht. Weer de stalletjes waar de mensen hun verkoop waar proberen te slijten en de fel gekleurde tricycles versieren de straten weer volop, het getoeter van de zenuwachtige chauffeurs zorgen weer voor de herrie op straat. Het is een echte stad waar veel restaurantjes zijn, de keuze is weer moeilijk, wat ziet er een beetje goed uit, het liefst kijken we even in de keuken. Het is gewoon smoezelig allemaal en op goed geluk maak je een keuze, de menu's doen het tot nu toe redelijk goed. We nemen een menu voor 5 euro en krijgen een 3 gangen menu die best te nassen is. We proberen nog wat leuke souvenirs mee te nemen, de keuze is weer net als Lapaz en overal in Peru, de mooie kleden, houtsnijwerk, kleding en zonnebrillen. De schilderijen trekken ons wel aan, we zijn alleen bang voor beschadigingen en de prijzen zijn niet echt naar de Peruaanse maatstaven. Zo hebben we genoten van een lekker rustig dagje, beetje slenteren, af en toe een kerk in, een terras gepakt, gewoon lekker. Weinig te vertellen en zoals wij zeggen is er weer een mooie dag naar de klote hihi.

18 januari 2011: Ilja:

Vanochtend vroeg op want we gaan op pad voor onze eilandentoer. Aan het ontbijt is het druk..... een Franse familie (vader, moeder, zoon, opa, oma en gids) kletst honderduit. Later blijkt dat we de tour gezamenlijk gaan doen. Nou dat ziet er gezellig uit!!! Al snel kletsen wij gezellig mee in half Spaans, Engels en Frans. Vader, moeder en zoon van 13 wonen tijdelijk in Lima, en opa en oma zijn op bezoek Ze hebben hun eigen gids mee voor de reis door Peru. We halen nog wat mensen op uit hostels en met een busje vol rijden we naar de haven. Gelukkig hebben we deze keer een betere boot en kunnen we allemaal beneden zitten in normale stoelen. Onze gids is Ruben, een echte Peruaan, die ooit op de rieteilanden heeft geleefd en nu zich heeft opgewerkt tot gids. Zijn uitspraak van het Engels is heel bijzonder en zelf de echte Engelstaligen onder ons hebben moeite om hem te verstaan. Gelukkig doet hij ook alles in het Spaans, dat wel redelijk te verstaan is en hebben we een aantal mensen onder ons die ook wat kunnen vertalen. Zo komen we er wel! Op de boot is het heerlijk, een licht zonnetje schijnt, dus we besluiten als snel lekker buiten te gaan zitten. Onze eerste stop is de rieteilanden van Ouros. Hier leven ongeveer 7 families op kleine eilandjes van riet. Vanuit de verte staat een

bonte verzameling mensen ons al toe te zwaaien. Het is een klein eilandje van riet met daar op ongeveer 7 huisjes en een uitkijkpost Ruben dirigeert ons naar 1 kant toe en vraagt ons te gaan zitten voor een demonstratie. De zogenaamde president van het eiland zou alleen Aymare spreken en Ruben zou gaan vertalen. Nu was Ruben zo belangrijk dat zijn mobiel ongeveer tig keer af ging en de president toch maar besloot om zijn demo in het Spaans te doen. Met af en toe een half engelse vertaling van Ruben tussen zijn telefoontjes door. We kregen te zien hoe zo'n eiland werd gemaakt en moesten ook wat riet eten. Daarna een kleine rondleiding in hun ieniemieniehuisjes en tegen 20 soles konden we met een rieten boot naar de overkant varen. Eerst wel even nog langs hun handwerk lopen en natuurlijk ook wat kopen. Oh ja er werd ook nog even gepeild naar de diepte van het water, om te laten zien dat de eilanden drijven. We konden allemaal raden naar de diepte. Ik gokte op 12 meter EN..... ja hoor ik viel in de prijzen. Ik kreeg een zelfgemaakte ketting van riet omgehangen jeeehaaa. Voordat we in onze boot stapten werden we uitgezongen door de plaatselijke bevolking in 3 talen. Frans, Engels en Spaans. Beetje commercieel wel maar goed.....

Het eilandje aan de overkant was niet veel meer dan een lokale markt met handwerk en een verzamelplaats voor toeristen. Dus maar gewoon wachten op onze toerboot, terwijl we andere toeristen observeren. Daarna nog 3 uur varen naar onze volgende stop..... Amantani eiland. De manier waarop Ruben dit uitsprak was erg lachwekkend en werd door menig toerist nagedaan (buiten hoorbereik van Ruben natuurlijk). Op Amantani werden we welkom geheten door de plaatselijke bevolking in typische klederdracht. We kregen ieder een eigen familie toegewezen en onze moeder des huizes heette Elisabeth (gelukkig makkelijk te onthouden). Na de eerste kennismaking moesten we de berg op. Ruben vertelde dat we er geen competitie van moesten maken wie er als eerst boven was..... en wie was er weer als eerste boven.....ja je raadt het vast al..... remco. De Franse familie was niet de sportiefste, moeder besloot halverwege het paard maar als taxi te gebruiken en oma en opa (jawel 65 en 78 jaar) kwamen pas na een half uur na ons boven. Onze accommodatie zou heel erg basic zijn en we waren bij de Fransen ingedeeld. Dus we dachten dat we allemaal bij elkaar in 1 hutje zouden slapen. Gelukkig bleken we allemaal een eigen kamer te hebben die wonderwel ook nog eens best heel aardig bleek te zijn. De badkamer was wel heel basic, een koude douche en een grote wasbak (jeweetwel zo'n paardentrog) waar je je tanden kon poetsen. We maakten ook even kennis met de rest van ons gastgezin en gaven hen de cadeautjes die we voor hen hadden meegenomen (rijst, macaroni en vruchten). Daarna konden we eindelijk aanvallen op een typisch Peruaanse lunch. Quinoa soep, rijst met omelet en muntthee of cocathee. Ondertussen werd er gezellig gekletst. De Franse Opa probeerde heel fanatiek in het Frans ons de Franse kookkunst en zijn wijnliefhebberij bij te brengen, waarbij zijn schoonzoon hem iedere keer tot rust moest manen omdat hij anders de vertaling niet snel genoeg kon doen. Deze laatste werkt bij het Internationale rode kruis in Lima en gaf ons te kennen als er ooit wat zou zijn tijdens onze reis, we hem altijd kunnen bellen. Best wel een fijn idee hoor! Na deze gezellige lunch gingen we op pad. Op het eiland zijn 2 bergen pachamama en pachapata (moeder en vader aarde) die door de Inka's werden vereerd om de oogst van het land te laten slagen etc. Opa en oma besloten niet mee te gaan, maar wij en de rest natuurlijk wel. Het was een tocht van een uur bergje op. Ondanks het feit dat we al aardig aan de hoogtes zijn gewend, was het toch een hele klim. Gelukkig staan er op onze weg naar boven allemaal lokale mensen om ons water, snickers en handwerk te verkopen, zodat je wat afleiding hebt en een excuus om even te stoppen. De uitzichten zijn weer magnifiek. Ruben vertelde ons halverweg dat we een ritueel moesten doen als we boven kwamen. Dit bestond uit 3 maal linksom rond de tempel lopen en dan 3

cocabladeren in de tempel stoppen. Als je dit deed kwamen je 3 wensen uit. Nou met de tong op de schoenen kwamen we boven, waarbij we lachend werden aangekeken door andere toeristen die al even boven waren. Nog snel even 3 rondjes maken, tot groot vermaak van de andere toeristen (en waarschijnlijk Ruben) en onze wensen konden snel gaan uitkomen. Het was een fantastische plek om de zon onder te zien gaan in het Titicaca meer.

19 januari 2011

Remco: Het hanen ritueel begint om 05.00uur de zon komt op en wij zijn wakker. Wij hebben rondom ramen in onze kamer en geen gordijnen, zo hebben wij de natuurlijke wekker, de zon. Fris en fruitig staan we voor de ontbijt tafel, ook de Fransen zijn wakker en vrolijk schuiven wij aan tafel. Het begint eigenlijk gelijk gezellig. De opa begint weer vrolijk in het Frans tegen ons en papa vertaalt wat opa allemaal heeft te vertellen. Opa heeft al snel 2 maatjes gevonden en lulde in een stuk door, door zijn pretogen konden wij zien of het schunnig was of niet. Zo wordt er in gleuren en kleuren gesproken over het feest van gisteravond. Na het avond eten werden we in lokale kledij gepropt en liepen naar de disco zaal. In de zaal was het erg donker, de muziek was in volle gang en de mensen waren aan het dansen. Het volgende nummer werd gespeeld en wij probeerden de passen mee te dansen, met pijn in de buik van het lachen stonden we op de vloer. De passen waren simpel, beetje ronddraaien en iets met de hakken en tenen. Omdat het zo donker was kon je niet zien wie lokaal was of wie toerist. De band speelde met 4 man live en zorgde dat de voetjes van de vloer bleven. Iedereen was in een goede stemming en door de schemering was niemand verlegen, iedereen dacht, ze kennen ons toch niet. Met onze lama kleding en de hoogte van 3500meter, is een avondje dansen ook een avondje zweten. Na deze onvergetelijke avond, gaven wij de bezwete lama (geite) wolle kleding weer terug aan de lokalen. Na een gezellig uurtje, kletsen over deze avond vertrekken wij naar het eiland Taquile, eerst moesten we afscheid nemen van de familie Elisabeth.

De hele groep stond bij de haven voor boot, Ruben de gids staat daar met 20 fototoestellen. Iedereen wilde een groepsfoto, zo stonden wij daar 10 minuten te cheesen (cheese). Het weer is perfect de zon schijnt, al snel hadden wij een plekje op het achterdek. Als 2 yuppen lagen wij languit in de zon, dit houden we wel een uurtje uit zo. De boot rit naar Taquile duurde 1 uur, het blijft raar dit meer is zo hoog is en zo groot. We hebben het idee dat we gewoon op normale hoogte varen! Het uitzicht is weer geweldig, we varen langs eilanden en andere bootjes, vissers die proberen het avondeten te vangen en thuis te komen met de vis Trout. Zo komen we aan op het eiland, het is er groen en gekleurd door de lokalen die er rond lopen. De verkopende dames showen de kleden, armbandjes en mutsen. Het klinkt misschien als bedelen, zo zien wij het niet, ze verkopen gewoon en nee is nee. Ze gaan niet lopen bedelen om geld of blijven achter je aan lopen met hun verkoop waren. De dames kunnen breien en verkopen tegelijk, iedere minuut dat ze kunnen breien is er 1 en al lopend, lopen ze te breien of te haken. Op de bergen zijn de Inka invloeden weer duidelijk te zien, de terrassen die werden gebruikt voor groenten en fruit. De bewoners zijn niet veel moderner geworden, alles wordt nog steeds met de hand gedaan en veel terrassen worden nog steeds gebruikt. Economisch is het niet, maar het werk al duizenden jaren, wie ben ik om te zeggen dat het niet economisch is. De mensen hebben geen auto, geen mooi huis of dure merkkleding die ze dragen. Wat heb je dan nog meer nodig? Ze hebben eten, een huis en zien er gelukkig uit, wat je niet van onze maatschappij kan zeggen,

Puno en omgeving

Geschreven door Remco & Ilja
woensdag 26 januari 2011 19:05 -

sommige mensen hebben alles en zijn nog niet gelukkig. Onderweg naar de andere kant van het eiland, heeft Ruben weer veel over dit eiland te vertellen. Het lijkt vaak veel omdat het 2 talig is en hij vertelt het soms 3 keer, geeft ons weer de tijd om de oude lichamen wat rust te gunnen. Aan de andere kant van het eiland staat de lunch klaar, zodra ik dat wist, was het weg oude lichaam en ik rende naar de lunch plek toe. Opa en Oma zaten er al glunderend te wachten op ons, zij zijn met de boot gevaren en zijn een klein stukje omhoog gelopen. Al trots vertelde hij dat het een hele klim was, die hij zonder problemen heeft behaald. Het eten bestond als voorgerecht uit soep, daarna kon je kiezen uit trout of een omelet. Daar zaten we dan met zijn allen in de zon te lunchen en te genieten van het uitzicht op de lake Titikaka. Dit was de afsluiter van de tour, zo vaarden we 3 uur terug naar Puno en hebben weer een hoogte punt beleefd van onze vakantie. Bij het afscheid vertelde Pa dat hij voor het rode kruis werkte met veel connecties, als er iets is kan je mij altijd bellen. Dat is lekker, je weet het nooit! Zo kwamen we weer aan bij onze Luz, we konden nog een paar uur van de kamer genieten, voor wat extra geld en hebben dat ook zeker gedaan. Lekker hoor weer een warme douche, tv en een bed om even uit te rusten. Er staat ons weer een leuke bustocht voor de boeg die de nacht moet overbruggen.